

Vacanța în pandemie

Nume și prenume autor: Criste Iulia

Instituția de învățământ: C.N. Avram Iancu, Ștei; Clasa: a IX-a

Nume coordonator: prof.dr.Tulvan Codruța Flavia

Vacanța mea în pandemie a fost un chin insuportabil... O mică vrăbiuță închisă într-o colivie, cu gândul ori la libertatea temporară pierdută, ori la drama în desfășurare. Imaginile crunte din spitale m-au ținut în casă până situația s-a îmbunătățit, restricțiile au devenit mai lejere și oamenii mai liniștiți.

Îmi amintesc perfect cum am primit vestea că pentru două săptămâni vom sta acasă, relaxare totală, privită complet drept o vacanță lipsită de griji. După prima săptămână, ce e drept, am început să simt lipsa colectivului de la școală, deja așteptam cu nerăbdare să îi revăd. Speranța că "Abia aștept să vă revăd mâine și să vă strâng în brațe" n-a fost deloc așa... luni de zile fără chipurile lor ce îmi bucurau ochii, fără glasurile ce îmi mângâiau sufletul. Nu aș putea nici eu să explic momentul în care ne-am reîntâlnit, o voce din capul meu îmi spunea că inima îmi va sări din piept de fericire, dar o altă voce îmi spunea că deveniseră străini, toți având perspective complet diferite decât cele cu care îi lăsasem acum ceva timp,

Am auzit de multe ori "Carantina ne-a ajutat să ne descoperim.". Contest! Absolut fals, din punctual meu de vedere. Cum aș putea vreodată să aleg ceva dacă nu l-am descoperit încă? Îmi depășește capacitatea gândirii, nu pot să aleg nimic din ce aș putea îndeplini. Carantina mi-a adus doar mii de speranțe false ce m-au direcționat spre ceva ce nu mi-ar place să fac. Eu doar prin practică îmi pot descoperi pasiunile, talentele, greșelile și multe altele. Iar contextul acela nu era favorabil !

Pentru adolescenți sigur a fost cea mai grea perioadă, am fost incredibil de îngrijorați. Este un virus grav, nu se poate lua sub nici o formă în glumă, asta ni s-a spus mereu, însă nimeni nu a precizat că lacrimile vărsate nu îl vor face să dispară, ci doar vor îngreuna considerabil lucrurile. Frica ne-a consumat foarte mult sănătatea mintală.

Îmi vreau înapoi viața dinnainte, vreau să merg pe stradă și zâmbetele oamenilor să nu mai fie acoperite, să îmi îmbrățișez prietenii, să nu îmi fie frică să îmi vizitez bunicii, să nu am nici măcar o reținere privind vacanțele. Totul este imprevizibil, pot să iau virusul în aceeași măsură de la părinți, cât de la prieteni, colegi, profesori, de acasă sau de la teatru. Sfatul pe care îl dau oricui cu inima deschisă este de a se profita de orice moment. Viața trece, iar timpul acesta nu îl vom primi după de virusul dispăre.